

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Desiderium animæ amantis, & in Crucifixi cor ingredi, & unà cum illo refici, ac delitiari affectantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tes collusionis occasio; dum sese Christus ad dilectam animam, & illa è contra sese ad cor Christi invitat, rursusque ad sese alter alterum. Quo modo illa dilecta in Canticis, quæ sese antea à Sponso invitata meminit, & introductam in cellam vinariam, postmodum eundem invitat ad se, primum ad hortenses delicias, fructus pomorù & favum mellis, mox ad lautiora genialis thalami cupedia, vinum conditum, & mustum malorum granatorum.

Cant: 2.

Cant: 5.

Cant: 8.

Apoc: 3.

Quem etiam sensum habere videntur illa Christi in Apocalypsi: *Cenabo cum illo, & ipse mecum*; hoc est, *apud me*; nimirum vicissim à me postea invitatus.

Prov: 9.

Et quamvis harum arcanarum blanditiarum ratio, non tam arte tradi, quàm amore magistro disci solet: Libertamen affectuum hujusmodi paradigma aliquod ruditer præformatum subijcere, & (quod ait Scriptura divina) dare occasionem sapienti.

§ 2

Desiderium anima amanti, & in Crucifixi cor ingredi, & unà cum illo refici ac deliciari affectus.

Quam in rem in primis animo fingere atque imaginari potes, puerum JESUM (quemadmodum subinde in picturabellis exprimi solet) nudulum, suâ onustum cruce, serotinoque spineo coronatum, & stillantem sanguine, adstantem ad fores cordis tui, introgredi affectantem; ut dolores tuos tecum in corde communicet, in eoque tanquam molli lectulo, quietis nonnihil & solatij aucupetur. Quo quidem habitu pulsantem illum, tanto antè visa est describere sponsa, cum diceret: *Vox dilecti mei pulsantis: aperi mibi soror mea, amica mea, immaculata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinni mei guttis noctium.* Quo verò rore, nisi rosei sui sanguinis? aut quarum noctium guttis, nisi passionum

Cant: 5.

& do-

& dolorum suorum? Noctem quippe hoc loco S. Paulinus interpretatur passionem. *Ep. 4. ad Seb.*

Neque istuc duntaxat, sed alibi quoque stantem ad ostium, & pulsantem agnosces dilectum; neque manu tantum, sed voce etiam contenta, quasi omnino ad te intrare, & tecum cenare atque refici velit, fores tuas (quæ vis est amoris & inquieti desiderij) importunius obtundentem. Hic verò quid agas? nisi ei aperias denique; saltem ut tuâ paupertate excusata, ad illum potiùs admitti postules, & conversâ vice id ab eo instanter contendas. Delectabit amantem ingenue mentis simplicitas; qui utique non aliâ de causa cor tuum sibi præberi expetit, nisi ut vicissim divinum cor suum tibi redonet, eòq; sese invirat ad te, ut te suis donis ac delicijs reficiat. Quare hunc in modum, si lubuerit, illum amantèr compellare potes.

Dudum est, scio, dilecte mi, cum foris stas ad ostium cordis mei, & pulsando ingressum affectas; neq; pulsû tantum sollicitas fores meas, sed clamorem etiam intendis, ut exaudiam. *Si quis audierit (inquis) vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum.* *Apoc: 3.* At, ô duritia cordis mei! surdæ sunt fores istæ, benigne J E S U, & non est intus qui exaudiat. Præcordia ista ære triplici obseptæ sunt, ut non facilè sit aperiri. Atq; ut intraveris, domi quidem meæ merum frigus est, jejuna omnia, & quod pro voto cenare possis, non invenies. Amabo, Domine, commutemus consilium: & quando tanta est mecum cenandi cupiditas, invita me potiùs ad te ipsum. Quippe pectus tibi amoris vulnere jam apertum est, & laxatis præcordiorum claustris, viam facilem ad cor tuû, & molles aditus ostentat. Ibi autem inveniemus cœnaculum grande stratum, illam cordis tui spatiosam latitudinem, triclinium floridum ac suaveolens, mensam ornatam apparatu regio, & omnibus bonis paradisi redundantem, omni
virtu-

virtutum gratiarumq; copia, ad spirituales delicias, & sanctam animæ ebrietatem instructam. Ibi enim mel & lac paradisi; ibi frumentum electorum, & vinum germinans virginis; ibi mustum malorum granatorum, doloris amorisq; prælo, de ipso tuo divinißimo corde expressum. O si illuc mihi intrare liceat deniq; si tecum cœnare, & gustare quam suavis est Dominus! O si illic tecum inebriari, si soporari, si mori, si sepeliri!

Sed audire dulce est hoc loco S. Bonaventuram, hæc ab similibus animi sensibus sanctè indulgentem, & pari quadam amoris licentiâ dilecto suo alludentem. *Ornabo me memilibus* (inquit) *& ipsum introducam in thalamum cordis mei, & ibi secum de cetero requiescam. Bene scio, quod nihil aliud petit: & quarit ipse animam meam visitare, & intrare desiderat, & diu est quod pulsavit. Doleo tamen, quod tantum & tamdiu carui tanto bono. Dicam ergo ei, scio: quod plus quam ego me diligis. De me igitur amplius non curabo, sed solum tuis delictis inbarebo; & tu mei curam habeto. Non possum intendere mihi, & tibi. Et ideo permutatim tu intende mihi & mee infirmitati, ut ipsam subleves: & ego intendam tua bonitati, ut in ea delector. Et quamvis ego tecum lucrer nimis, & tu mecum nihil: scio tamen quod libentius mecum es, & me conservas & promoves; quam ego tecum, ut tuâ persruar bonitate. Unde hoc est nisi quia ego me odi, & tu me diligis.*

Ita sanctæ animæ, amicâ quâdam collusionem nocte Jesum ad sese, nunc sese ad Jesum invitant: & sive cum ipso in earum corde cœnet dilectus, sive ipsa cum dilecto in corde dilecti, utrinque contingit eas resciri de delictis divini cordis; cum nisi de bonis ipsius dilecti nequeant etiam in corde suo dignum dilecto convivium instruere atquo apparere.